



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

navrhovatelů: a) **STARNET servisní, s.r.o.**, IČ 27783944
sídlem Ant. Barcala 1446/26a, České Budějovice
b) **STARNET, s.r.o.**, IČ 26041561
sídlem Žižkova tř. 226/3, České Budějovice
c) **BACKER COMPUTER s.r.o.**, IČ 26050641
sídlem Mánesova 345/13, České Budějovice
zastoupení: Bc. Jakub Rejzek, MBA, LL.M., zmocněnec
bytem č.p. 116, Vrátkov

proti
odpůrci: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - článku 2 odst. 2 všeobecného oprávnění Českého telekomunikačního úřadu č. VO-R/12/11.2021-11 k využívání rádiových kmitočtů a k provozování zařízení pro širokopásmový přenos dat v pásmech 2,4 GHz až 71 GHz ze dne 12. 11. 2021, čj. ČTÚ-42 869/2021-613

takto:

- I. Návrh se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Navrhovatelé napadli shora uvedené opatření obecné povahy (dále také jen „opatření“) ve shora uvedené části. Opatření obecné povahy bylo vydáno k provedení ust. § 9 a 12 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o elektronických komunikacích nebo zákon“). V článku 2 odst. 2 opatření jsou stanoveny konkrétní podmínky týkající se ust. § 10 odst. 1 písm. p) zákona, kdy stanice podléhající oznámení lze uvádět do provozu pouze na základě předchozího oznámení prostřednictvím registračního portálu, a další podmínky.

V odůvodnění opatření je uvedeno, že podmínky provozování příslušných zařízení pro širokopásmový přenos dat v pásmech 2,4 GHz až 71 GHz včetně zařízení pevné služby v kmitočtových pásmech 57 GHz až 66 GHz, vycházejí ze směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2014/53/EU, že po vydání všeobecného oprávnění č. VO-R/12/03.2021-3 vydala Evropská komise Prováděcí rozhodnutí komise (EU) 2021/1067 ze dne 17. června 2021, za účelem implementace těchto dokumentů provedl odpůrce podle ust. § 12 zákona změnu oproti všeobecnému oprávnění č. VO-R/12/03.2021-3, kdy byla přidána pásma b5, b6, byl upraven text podmínky v čl. 2 odst. 1 písm. f) a přidáno písm. g), a dále písm. k) až n). Vzhledem k poměrně velké obecnosti podaného návrhu soud z odůvodnění nevypisuje všechny údaje, neboť ty nebyly návrhem zpochybněny.

V návrhu navrhovatelé uvedli, že jsou osobami podnikajícími v oblasti elektronických komunikací, kteří jsou podle opatření povinni oznamovat zde uvedené stanice, oznámili již 22 500 stanic, což s sebou nese technickou a časovou zátěž, což dále rozvádějí, čímž odůvodňují svou aktivní legitimaci k podání návrhu. V další části návrhu popisují vydané opatření a proces jeho vydání, jedná se o popis stavu, který není rozporován. V další části návrhu, označeného jako návrhové body, uvádějí, že vydáním opatření byl porušen princip přiměřenosti a zásahu do práv dotčených osob, poukazují na obecné zásady činnosti správních orgánů podle ust. § 2 až 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“). Poukazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2014, čj. 4 As 157/2013-33, a uvádějí, že jsou dotčenými osobami, a není možné je zatěžovat nepřiměřeně administrativními úkony na základě volné úvahy odpůrce. Uvádějí, že odpůrce nijak nezkoumal míru zatížení dotčených osob. Podle jejich názoru měl provést test proporcionality, a to k posouzení, zda je zvolený prostředek způsobilý k dosažení zamýšleného a legitimního cíle, jde o použití nejšetrnější, a újma na právech není nepřiměřená vzhledem k zamýšlenému cíli, což se nestalo, proto test musí provést soud. Poukazují na správní judikaturu týkající se zásady přiměřenosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 5 A 116/200-46, ze dne 8. 8. 2007, čj. 4 As 71/2006-83, a v nálezech Ústavního soudu. Za nedostatečné považují odůvodnění odpůrce, že požadavek na oznámení zvyšuje kontrolu, dále poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, čj. 2 As 187/2017-264.

Dále namítají, že vydání opatření provázely vady, které spatřují v tom, že odpůrce nezačal sám regulatorní přezkum opatření VO-R/12 I, neboť jak opatření VO-R/12 II, tak toto opatření, navazuje na opatření VO-R/12 I. V následně vyvolaném řízení třetích osob se nedostatečně vypořádal s tvrzeními obsaženými ve výzvách těchto třetích stran. Tato část návrhu není nijak blíže odůvodněna.

V poslední části návrhu namítají nedostatečné odůvodnění opatření. Poukazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, čj. 1 Ao 3/2008-136, uvádějí, že není konkrétněji uvedeno, na základě jakých podkladů byly konkrétní požadavky vymezeny, zda a jakou dokumentací byl záměr prověřen, nejsou odůvodněny parametry kmitočtů, není uvedeno, jakými úvahami byl tvůrce opatření veden.

Odpůrce s podaným návrhem nesouhlasil a navrhoval jej zamítnout jako nedůvodný. Uvedl, že u navrhovatele a) postrádá aktivní legitimaci, neboť ten ke dni 1. května 2022 ukončil výkon komunikační činnosti zajišťování veřejné komunikační sítě, ohledně všech navrhovatelů poukázal na jejich pasivitu v procesu přijímání opatření, kdy dne 30. září 2021 byla na diskusním místě podle ust. § 135 odst. 5 zákona uveřejněna výzva k uplatnění připomínek k návrhu, ve stanovené lhůtě 1 měsíce bylo uplatněno 5 připomínek, žádná z nich od navrhovatelů. Uvedl, že průběžně stav regulace sleduje a vyhodnocuje, ohledně výzev z roku 2022 uvádí, že ty byly činěny až po vydání napadeného opatření, nicméně odpůrce přezkum provedl a zveřejnil.

Odpůrce dále uvedl, že napadené opatření je v souladu s ust. § 10 odst. 1 písm. m) zákona, kdy byly stanoveny konkrétní podmínky týkající se radiových kmitočtů s ohledem na účelné využívání radiového spektra a zabránění škodlivých interferencí. Podmínky využívání kmitočtů jsou plně v gesci členských států, u dalších radiových kmitočtů odpůrce tak učinil v rámci svých kompetencí správce radiového spektra na základě požadavků dotčené podnikatelské veřejnosti a umožnil rozšíření možnosti podnikání v této oblasti radiového spektra. Oznámení využívání radiových kmitočtů není bariérou, ale naplňuje požadavky směrem k otevření využívání těchto kmitočtů na nevýhradním a neinterferenčním základě. K hledisku přiměřenosti regulace odpůrce poukázal na to, že nikdy z navrhovatelů neuplatnil ve veřejné konzultaci žádné připomínky, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2010, čj. 1 Ao 2/2010-116, a ze dne 30. března 2016, čj. 8 As 121/2015-53. Odpůrce dále uvádí, že napadené opatření žádnou regulaci, která by se týkala navrhovatelů, neupravuje, přičemž odpůrce odkazuje na přezkum podmínek využití pásma 57-66 GHz z července 2022, čj. ČTÚ-26 931/2022-613, který přiložili navrhovatelé k návrhu. Návrh neuvádí žádné konkrétní argumenty k nepřiměřenosti opatření, ale pomíjí legitimní cíle oznamování (stanovení podmínek pro účelné využívání radiového spektra a zabránění škodlivých interferencí). Návrh pak směřuje ke zrušení celého článku 2 odst. 2 opatření, ač ten upravuje podmínky pro podstatně širší okruh kmitočtů. Odpůrce při stanovení podmínky oznamování předpokládal, že většina případů možné nekompatibility bude eliminována, což potvrzuje i malý počet řešených případů nekompatibility. V návrhu není uvedeno, čím by měl být zintenzivněn rozsah požadovaných údajů, napadeným opatřením dochází k uvolnění dalších částí radiového spektra ve prospěch místních radiových přístupných sítí RLAN, a tyto kmitočty jsou používány pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací, tedy ve veřejném zájmu. Ohledně posouzení proporcionality dále uvádí, že cílem všeobecného oprávnění je umožnit účelné a smysluplné využívání radiových kmitočtů a zajištění zamezení škodlivé interference bez nutnosti udělování individuálních oprávnění, tedy minimalizace regulace s nároky na samoregulaci dotčených subjektů. Napadené opatření má za cíl umožnit využívání radiových kmitočtů bez nutnosti žádat o individuální oprávnění k jejich využívání, přispívá tak k snadnější realizaci podnikání dotčených podnikatelů (jichž jsou řádově 2

tisíce). Využití tohoto pásma na nevýhradním a neinterferenčním základě je naplňováno podmínkou registrace stanic, nejedná se tak o žádný svévolný akt. K míře zásahu odpůrce uvedl, že jeho předmětem je umožnění využívání konkrétních kmitočtových pásem bez vydávání individuálních oprávnění, a neslouží ke kontrole podnikatelů, ale jejím účelem je funkcionality portálu coby koordinační kalkulačky, která umožňuje před zahájením využívání kmitočtů spočítat, že zahájením provozu stanic nedojde k vzájemnému rušení s jiným provozovaným zařízením, a může odpůrce využít tyto údaje v případě dohledání zdroje rušení a jeho provozovatele. Předmětem polemik se stala MAC adresa, ale od jiných subjektů, než od navrhovatelů. Z hlediska šetrnosti zásahu odpůrce uvedl, že cílem je mj. zabránit vzájemnému rušení mezi provozovateli zařízení na prevenční bázi, kdy před zahájením využívání jsou tyto kmitočty koordinovány, čímž při minimálním zatížení dotčených subjektů je předem eliminována možnost budoucího rušení. Pokud by odpůrce případy rušení měl řešit terénním průzkumem a měřením radiového pozadí, zasáhl by mnohem více do práv dotčených subjektů, dohledávání by se muselo činit přes další subjekty (uživatelé služeb elektronických komunikací, majitelé nemovitostí, kde jsou zařízení instalována). Při tomto kritériu tak nelze zohledňovat jen dopad na podnikatele využívající tyto kmitočty, ale je nutné vzít v potaz nedotčení oprávněných zájmů třetích osob. Opatření se vztahuje na všechny dotčené subjekty – podnikatele, není tak diskriminační. Pokud by došlo pouze ke zrušení povinnosti registrace, bylo by nutné směřovat k ukončení možnosti využívat předmětná pásma vzájemně nekompatibilními systémy, tu. ukončit provoz spojů bod-bod digitálními rádiovými systémy pevné služby.

Dále odpůrce uvedl, že údaje z portálu RLAN slouží k rychlé a nepochybné identifikaci provozovatele rušícího zařízení, k čemuž musí odpůrce tyto údaje mít (poukazuje na ust. § 7 odst. 2 zákona o poskytování veřejně dostupných služeb). Aby odpůrce mohl své povinnosti dostát, je nutné, aby mohl ověřit dodržování povinností podle zákona a co nejméně zatěžoval koncové uživatele nebo majitele nemovitostí. Ohledně času a náročnosti oznámení poukazuje odpůrce na možnost API rozhraní, kdy lze provádění změn činit on-line současně s jejich provedením na portálu RLAN. Povinnosti registrace musí podléhat všechna zařízení, neboť nekompatibilita zařízení může být způsobena jak zařízením přístupového bodu, tak zařízením koncového účastníka, tudíž vliv na nekompatibilitu je v tomto ohledu stejný.

Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 9 zákona: „(1) Všeobecné oprávnění je opatření obecné povahy Úřadu, které stanoví podmínky výkonu komunikačních činností vztahující se na všechny nebo na určité druhy sítí a služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů a na využívání rádiových kmitočtů a které je závazné pro fyzické a právnické osoby vykonávající činnosti podle § 7.

(2) Úřad je oprávněn vydat všeobecné oprávnění k zajišťování sítí elektronických komunikací a přiřazených prostředků, k poskytování služeb elektronických komunikací, k

provozování přístrojů a k využívání rádiových kmitočtů, pro které není třeba udělit individuální oprávnění k využívání rádiových kmitočtů (§ 17).“.

Podle ust. § 12 zákona: „Úřad změny nebo zruší v souladu s postupem podle § 130 a popřípadě i podle § 131 všeobecné oprávnění v odůvodněných případech. Odůvodněnými případy se rozumí

- a) změna skutečností, na základě kterých bylo všeobecné oprávnění vydáno,*
- b) dodržení závazků vyplývajících z členství České republiky v mezinárodních organizacích,*
- c) zajištění obrany a bezpečnosti státu.“.*

Podle ust. § 10 odst. 1 písm. m) zákona: „(1) Úřad všeobecným oprávněním stanoví konkrétní podmínky týkající se ... m) využívání rádiových kmitočtů s ohledem na účelné využívání rádiového spektra a zabránění škodlivé interferenci,...“.

Podle ust. § 130 odst. 1 zákona: „Úřad je povinen při výkonu své působnosti konzultovat

- a) návrhy opatření obecné povahy a rozhodnutí o ceně,*
 - b) rozhodnutí mající významný vliv na relevantní trh,*
 - c) jiné úkony Úřadu, stanoví-li povinnost konzultace tento zákon,*
- (dále jen "opatření") s dotčenými subjekty, zejména se sdruženími koncových uživatelů a spotřebitelů, včetně zdravotně postižených, a sdruženími výrobců a podnikatelů zajišťujících síť anebo poskytujících služby elektronických komunikací, a to formou veřejné konzultace. Účelem konzultace je, v souladu s naplněním zásad transparentnosti a objektivitu, získání připomínek, stanovisek a názorů dotčených subjektů k návrhu opatření přijímaných Úřadem.“.*

Podle ust. § 130 odst. 5 zákona: „Pro účely veřejných konzultací podle odstavce 1 Úřad zřídí a spravuje diskusní místo, kde způsobem umožňujícím dálkový přístup zveřejňuje návrhy opatření, umožňuje předkládání připomínek a uveřejňuje výsledek konzultace.“.

Podle ust. § 17 odst. 1 zákona: „Rádiové kmitočty, které nelze využívat na základě všeobecného oprávnění podle § 9, je možné využívat pouze na základě individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů (dále jen „oprávnění k využívání rádiových kmitočtů“), nestanoví-li tento zákon jinak. Úřad udělí žadateli oprávnění k využívání rádiových kmitočtů v případě, je-li to nezbytné k

- a) zabránění škodlivé interferenci,*
- b) zajištění technických podmínek kvality služby elektronických komunikací,*
- c) zabezpečení účelného využívání rádiového spektra,*
- d) plnění cílů veřejného zájmu, jimiž jsou ochrana života a zdraví⁵⁴), podpora sociální, regionální nebo územní soudržnosti nebo podpora kulturní a jazykové rozmanitosti a plurality médií, například poskytování služeb rozhlasového a televizního vysílání, nebo*
- e) experimentálním účelům.“.*

Před posouzením obsahu návrhu soud nejprve uvádí, že přezkum napadeného opatření soudem není neomezený a zásadním způsobem jej ovlivňuje procesní aktivita navrhovatelů před přijetím opatření obecné povahy a kvalita a obsah návrhu soudu na jeho zrušení (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.

prosince 2023, čj. 9 Ao 37/2021-57, který mj. sumarizoval dosavadní judikaturu a reagoval na změněnou procesní situaci, která nastala po novelizaci soudního řádu správního, a z ní pak vyplývající změněné podmínky posuzování návrhu soudem na rozdíl od přechozího stavu, který obecně vymezil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98).

Dále soud uvádí, že vzhledem ke značně technicky pojaté argumentaci navrhovatelů v návrhu přezkoumal základní podmínky pro vydání napadeného opatření, neboť podle názoru soudu tento základní přezkum nelze pominout, byť se přímo v návrhu taková argumentace přímo nenachází a napadené opatření je napadáno zejména obecně z důvodu jeho tvrzené nadbytečnosti či nepřiměřenosti. Z jeho obsahu je však seznatelné, že brojí i proti pravomoci odpůrce jej vydat a za je v souladu se zákonem, proto soud třetí a čtvrtý krok algoritmu rovněž posoudil.

Soud obecně uvádí, že právní úpravu vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, č. 740/2006 Sb. NSS, tak, že při posuzování návrhu na zrušení opatření obecné povahy je třeba postupovat podle pětikrokového algoritmu (testu). V něm se přezkoumávalo:

- 1) zda měl správní orgán pravomoc vydat opatření obecné povahy;
- 2) zda nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti;
- 3) zda opatření obecné povahy vydal zákonem stanoveným způsobem (soulad s procesním právem);
- 4) zda je opatření obecné povahy z hlediska obsahu v souladu se zákonem (soulad s hmotným právem);
- 5) zda je opatření obecné povahy proporcionální.

V tomto směru k první části návrhu soud musí nejprve poznamenat, že základním rámcem pro posouzení napadeného opatření je zákon o elektronických komunikacích, který stanoví pravomoc pro žalovaného takové opatření obecné povahy (zákonem nazývané všeobecné oprávnění) vydat. Pravomoc k tomuto vydání zákon obsahuje ve shora uvedeném ust. § 12 zákona. Pokud tedy odpůrce toto opatření v rámci tohoto ustanovení vydal, nepřekročil svou pravomoc. Otázka, zda je takové opatření nezbytné, je pak otázka, která může být hodnocena až v případném dalším kroku algoritmu přezkumu, jímž je přiměřenost opatření. Jinými slovy řečeno, prvním krokem příslušného algoritmu přezkumu, jímž je pravomoc vydat opatření, soud uvádí, že tu ze shora uvedených zákonných ustanovení shledal.

Druhým krokem algoritmu je posouzení zákonem vymezené působnosti. Opatření bylo vydáno v mezích zákonné pravomoci a upravuje podmínky, které odpůrce může upravit všeobecným oprávněním, což plyne ze shora uvedené kompetence podle zákona o elektronických komunikacích. I když se navrhovatelům může z jejich pohledu jevit vydané opatření jako nadbytečné, pokud odpůrce má pravomoc jej vydat, nelze v tomto směru a při posouzení těchto dvou prvních kroků přezkumu hovořit o nezákonnosti postupu.

Třetím krokem, který souvisí již s argumentací uvedenou v návrhu, je posouzení postupu vydání opatření obecné povahy. V tomto směru soud rovněž nezjistil žádné procesní pochybení, neboť ve správním spise je obsaženo toto opatření i

s dokumentovaným postupem, který směřuje k jeho vydání (srov. postup vedoucí k vydání tohoto opatření stanovený v ust. § 130 zákona o elektronických komunikacích). Tento postup byl zjevně dodržen, navrhované opatření bylo zveřejněno na diskusním místě a každý k němu měl možnost v rozumné lhůtě jednoho měsíce uplatnit připomínky. Z obsahu správního spisu plyne, že navrhovatelé toto své právo nevyužili, přičemž to netvrdí ani v podaném návrhu.

Rovněž čtvrtý krok algoritmu přezkumu byl v daném případě splněn, vydané opatření soud považuje za souladné s hmotným právem, přičemž v návrhu navrhovatelé neuvádějí žádné ustanovení zákona, s nímž by tato úprava měla být v rozporu. Odůvodnění opatření směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2014/53/EU soud považuje za dostatečné, tato směrnice pak registraci příslušných zařízení umožňuje. V takto obecné rovině tak má soud za to, že uložená povinnost oznámit určitá zařízení je obecně hmotným právem stanovena, konkrétně má oporu v této směrnici a v obecných pravomocích odpůrce jako správce kmitočtového spektra.

Ohledně pátého kroku algoritmu (hodnocení přiměřenosti) soud uvádí, že k němu již na základě podaného návrhu a jeho hlavní argumentace přistoupit nemůže, neboť navrhovatelé, byť k tomu měli před vydáním tohoto opatření možnost a právo se vyjádřit, tyto své námítky neuplatnili. Nemohou tak tyto skutečnosti nově uvádět až v řízení před soudem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2010, čj. 1 Ao 2/2010-116, a na to argumentačně navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. března 2016, čj. 8 As 121/2015-53). Podle názoru soudu předpoklady pro užití tohoto právního názoru jsou splněny i v tomto souzeném případě – navrhovatelé jsou součástí ostatních podnikatelů v tomto oboru, z nichž někteří své námítky proti vydanému opatření řádně před jeho vydáním na diskusním místě uplatnili, proto pokud by až nyní v soudním řízení správním soud tato kritéria hodnotil, na úkor ostatních by zvýhodnil navrhovatele, kteří byli v řízení pasivní, oproti ostatním, kteří námítky uplatnili. Soud tak celou argumentaci navrhovatelů, kterou napadají přiměřenost tohoto opatření, věcně hodnotit nebude, neboť by to bylo v rozporu s procesní pasivitou navrhovatelů v řízení, které vydání tohoto opatření předcházelo.

Nicméně podle názoru soudu odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl dostatek důvodů pro důvodnost vydání tohoto opatření, které svědčí o tom, že opatření nebylo vydáno bez racionální a podložené argumentace. Rozhodně podle názoru soudu tak nelze hovořit o nějaké svévoli, kterou navrhovatelé ve svém návrhu opakovaně namítají.

Pokud navrhovatelé namítali, že odůvodnění napadeného opatření hodnocení přiměřenosti neobsahuje, pak soud odkazuje na předchozí odstavce tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že navrhovatelé své právo v řízení před odpůrcem neuplatnili, ten nemohl jejich argumentaci vypořádat v odůvodnění napadeného opatření. Toto odůvodnění pak zjevně zdůvodňuje nutnost změny již dříve stanovené povinnosti ve všeobecném oprávnění, takže soud souhlasí s tím, že stručné zdůvodnění nutnosti vydaného takového opatření může být obsaženo v tom opatření (všeobecném oprávnění), které tuto povinnost stanovilo obsahově již dříve. Tak tomu v daném případě zjevně bylo (takové odůvodnění obsahuje všeobecné oprávnění ze dne 17. prosince 2019).

Pro úplnost soud uvádí, že pokud odpůrce zpochybňoval aktivní legitimaci prvního z odpůrců s odkazem na to, že tento subjekt od 1. května 2022 činnost, kterou napadené opatření upravuje, již nevykonává, pak soud uvádí, že podle jeho názoru je nutné možnou legitimaci k podání návrhu hodnotit k době, která se přezkoumává, čímž je okamžik, k němuž nabylo napadené opatření svých právních účinků. Proto tuto skutečnost, která časově až následuje po nabytí účinnosti tohoto opatření, soud nehodnotí.

Ze shora uvedeného tak soud hodnotí podaný návrh jako nedůvodný. Pokud navrhovatelé namítali nepřiměřenost regulace, pak ta vzhledem k jejich pasivitě v řízení před odpůrcem hodnocena soudem být nemůže. Odůvodnění pak podle názoru soudu odpovídá základním kritériím kladeným na odůvodnění (z opatření z roku 2019, kdy tato povinnost byla stanovena, je patrné, proč byla tato úprava stanovena). Procesní vady soud v řízení nezjistil, pokud navrhovatelé uvádějí, že před vydáním opatření měl být proveden regulatorní přezkum, pak soud uvádí, že taková povinnost není v zákoně stanovena (navrhovatelé ani neuvádějí, z kterého ustanovení zákona by taková povinnost měla plynout).

V dané věci tak soud uzavírá, že podaný návrh nepovažuje za důvodný a proto jej zamítl (ust. § 101d odst. 2 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že odpůrci – vykonavatelé veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho úřední činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 13. prosince 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu